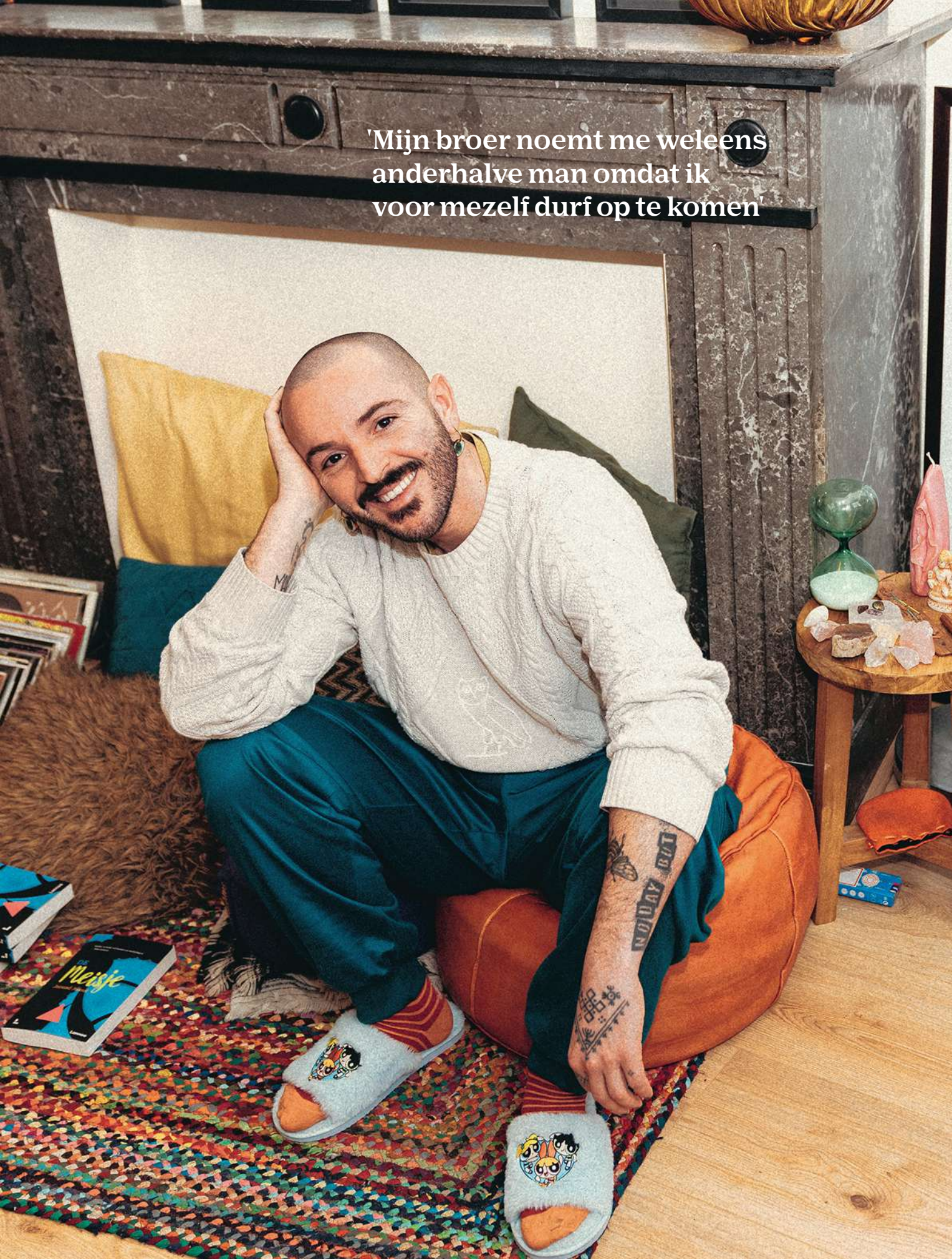

'Mijn broer noemt me weleens
anderhalve man omdat ik
voor mezelf durf op te komen'

Inzicht

Tekst Wim Denolf
Foto Titus Simoens

Multidisciplinair
kunstenaar en
lgbtq+-activist

Jaouad Alloul

Jaouad Alloul (37) is muzikant, danser, theatermaker en acteur. Hij vertaalde zijn autobiografische theatermonoloog *De meisje zopas* naar een roman en keert eind april terug naar de planken met *Kruisocht*, een familieopera van Opera Ballet Vlaanderen.

Wie voor anderen leeft, maakt zichzelf alleen maar ongelukkig. Ik kom uit een streng gelovig Marokkaans gezin waarin genderfluiditeit en homoseksualiteit taboe waren en plooidde me tot mijn twintigste dubbel om mannelijk en hetero te lijken – ik weet dus wat het is om aan andermans verwachtingen te willen voldoen. Vandaag beseft ik dat gelukkig zijn niet bij de anderen begint, maar bij jezelf: zit ik goed in mijn vel, dan zal dat ook op de mensen rond mij afstralen.

Weten waar je vandaan komt, plaatst alles in perspectief. Voor ik het podium opga, denk ik graag aan een zangwedstrijd die ik won toen ik twaalf was, en dan vooral aan het moment dat mijn mama en zussen opveerden van vreugde. Omdat die herinnering me tot rust brengt en geruststelt, maar ook om stil te staan bij de weg die ik heb afgelegd. Ik heb ooit in de halve finale van *The Voice* gestaan, ik ben *artist in residence* bij het KMSKA en mocht vorig jaar *Venus in Libra* maken bij het Toneelhuis – ik heb veel om dankbaar voor te zijn.

Expressie is het beste middel tegen depressie. Toen ik op mijn 22ste met drag begon, was dat enorm bevrijdend. Ik was opgegroeid in een machocultuur en had jarenlang mijn vrouwelijkheid in toom gehouden, personages als Mira Mirage en Irma Ravage waren een geweldig middel om alsnog die kant van mezelf te verkennen. Maar wat ook speelde, was dat ik op mijn twintigste had gebroken met mijn familie omdat zij me toen nog niet aanvaardden zoals ik ben. Drag was dus niet slechts een performance, het was ook een medicijn tegen alle pijn en boosheid die ik in die jaren voelde.

Met rancuneus blijven kwets je vooral jezelf. Geef mij maar de gratie van Tina Turner, iemand die ook heel wat meegemaakt heeft in haar leven, maar de dingen wel een plek heeft kunnen geven en boosdoeners vergeven heeft. Bovendien heeft mijn verleden me ook gemaakt tot de weerbare mens en activist die ik vandaag ben. Mijn broer noemt me weleens anderhalve man omdat ik voor mezelf durf op te komen, maar dat wil ik ook voor

andere queer moslims doen. Ik weet hoe schuldig en verscheurd zij zich vaak voelen, welke enorme stappen hun familie moet zetten – daar moet ik iets mee doen.

Onwetendheid is niet hetzelfde als onwil. Worden *same sex* koppels aangestaard op straat, dan vrezende ze al gauw dat mensen hen afkeuren, terwijl sommigen vooral onhandig hun nieuwsgierigheid of verrassing uitdrukken. Net zoals mijn coming-out mijn familie met het onbekende confronteerde, zijn er immers nog altijd mensen die totaal niet vertrouwd zijn met homoseksualiteit of er alleen maar negatieve dingen over gehoord hebben, en dat zeker niet alleen in de moslimgemeenschap. Laat ons dat gebrek aan kennis niet veroordelen of doen alsof je aanvaarding kunt afdwingen, maar de dialoog aangaan.

Onze samenleving is verslaafd aan het idee dat het altijd beter kan. Als je meegaat in die prestatiedrang, praat je jezelf voortdurend tekortkomingen en onzekerheden aan. Zo heb ik me bij *Venus in Libra* meermaals afgevraagd of ik het gezelschap wel goed leidde, terwijl er voor mijn medespelers geen vuiltje aan de lucht was. Mijn buikgevoel zei me dat het goed zat, achteraf bekeken had ik dus gewoon daarop moeten vertrouwen.

Veel mannen zouden er goed aan doen zichzelf herop te voeden. De meesten leren als kind dat ze niet te gevoelig mogen zijn en aarzelen dan ook om hun vrouwelijke kant te omarmen. Maar je hebt zelf wel het laatste woord, want niets verplicht je om binair en stereotiep te blijven denken. Andere mannen een knuffel durven te geven, luisteren zonder het woord te nemen, toegeven dat je iemand fout behandeld hebt: zulke dingen kun je jezelf leren.

Jonge queer mensen hebben een grote nood aan positieve verhalen. Anders dan in mijn monoloog beschrijf ik in mijn boek dan ook niet mijn jeugd, maar die van een fictieve jongen die op mij lijkt. Zo kon ik er autobiografische elementen in stoppen, en tegelijk het deprimerende narratief van veel lgbtq+-verhalen doorbreken. Ik beweer niet dat jonge lgbtq+-ers het nooit moeilijk zullen hebben, maar ik wil hen ook wel wat geruststellen: queer zijn heeft ook mooie en leuke kanten.

***De meisje* (20,99 euro) is verschenen bij Lannoo. *Kruisocht* gaat op 27 april in première in Opera Gent en speelt in oktober ook in Antwerpen. operaballet.be**

